

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΝΗ ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΥ

«ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ...»

Ποιητικό κείμενο

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ιερουσαλήμ 2022

Πατριαρχείο Ιεροσολύμων
Ιερουσαλήμ 2022

© 2021 Δημιουργός ποιητικού κειμένου:
Αλεξανδριανή Γεωργία Σικελιανού

Photo of Jerusalem: Garo Nalbandian,
info@garo-jerusalem.com

Δεν επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν.2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης - Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν.100/1975. Επιτρέπεται, όμως, η αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση καθώς και η αναδημοσίευση εφόσον συνοδεύεται από την ένδειξη της πηγής και των ονομάτων της δημιουργού και του εκδότη.

Η Α. Θ. Μακαριότης ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων
κ.κ. Θεόφιλος Γ΄

Τοῖς εὐλαβεστάτοις ἐντευζομένοις καί προσκυνηταῖς τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου, τέκνοις ἐν Κυρίῳ ἀγαπητοῖς τῆς Ἡμῶν Μετριότητος. Χάρις ὑμῖν καί εἰρήνη καί ἔλεος παρά τοῦ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ πληθυνθείη.

Μετά χαρᾶς καί πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἐντευζομένων παραδίδομεν τό μετά χειρὰς πόνημα τῆς εὐλαβεστάτης καί ἐλλογίμου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῆς θυγατρὸς Ἡμῶν καί τέκνου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, Ἀλεξανδριανῆς Γεωργίας Σικελιανοῦ, τιτλοφορούμενον ὡς «Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ...», ὃ καί ἀφιερώνει εἰς τό ἡμέτερον παλαίφατον Πατριαρχεῖον.

Διεξελθόντες τό παρόν ποιητικόν κείμενον ἐπισταμένως, ἐκρίναμεν ὅτι ἀποτελεῖ ἔργον σπάνιον διὰ τήν σημερινήν ἐποχὴν καί εὔρομεν τοῦτο ὄντως ἐκλεκτόν καρπὸν τῆς ἐξαιρέτου καί πρωτοτύπου συγγραφικῆς γραφίδος αὐτῆς, τῆς ἐπιπόνου μελέτης αὐτῆς τῶν Θείων Γραφῶν καί πλείστων Πατερικῶν κειμένων, τῆς ἀγάπης διὰ τόν Θεόν καθ' ὡς καί τῆς ἀφωσιωμένης ἐργασίας αὐτῆς εἰς τήν ἱστορικὴν Βιβλιοθήκην τῆς Μονῆς Ἀβραάμ παρά τῷ Φρικτῷ Γολγοθᾶ, ἐν ᾗ φυλάσσεται τό Ἀρχεῖον τοῦ Προσκυνηματικοῦ Καθεστῶτος τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Τό πολύστιχον τοῦτο ποίημα βρίθει διαχρονικῶν μνηυμάτων καί βαθέων ἀγιογραφικῶν νοημάτων, εἰς ἃ ἡ δημιουργός ἔδωσεν ἰδιαίτεραν προσοχήν, ἵνα ἀποδοθῶσιν μετά τῆς ἀπαρχαράκτου ἀληθείας. Ὡς ἐκ τῆς πολυετοῦς διαμονῆς αὐτῆς εἰς τήν Ἀγίαν Πόλιν, ἀποκαλύπτει τήν ἰδιοπροσωπίαν τῆς Ἱερουσαλήμ, ἣτις ἀποκρυσταλλοῦται κυρίως μέσῳ ἀντιθέσεων. Οὕτως, εἰς τόν ἀντίποδα τῆς ἀπείρου φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ ἴσταται «ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος», ὅστις «ὡς λέων ὠρύμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ» (Α΄ Πέτρ. 5,8). Ἀξιοσημείωτα εἶναι ἡ πρωτοτυπία καί ὁ λεξιλογικός πλοῦτος τοῦ κειμένου, ἅτινα καθιστοῦν τοῦτο προσιτόν καί εὐανάγνωστον.

Ὅθεν, συγχαίροντες τήν δημιουργόν αὐτοῦ Ἀλεξανδριανήν Γεωργίαν Σικελιανοῦ, ἐπευλογοῦμεν τήν ἔκδοσιν ταύτην, πεπεισμένοι ὄντες ὅτι ἀποβήσεται εἰς ὠφέλειαν καί βοήθειαν πνευματικὴν πάντων τῶν ἐντευζομένων.

Ἐπὶ δέ τούτοις, καταστέφοντες πάντας τοὺς ἀναγνώστας ταῖς Πατρικαῖς ἡμῶν εὐχαῖς καί Πατριαρχικαῖς εὐλογίαις ἀπὸ τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου, διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ ,βκβ΄ Αὐγούστου κζ΄.

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων.

«ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ...»

Αλ.Γ.Σ.

Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, άκουσε θυγατέρα
οι άχρονοι αιώνες σε φωνάζουν...

Στάσου και δεξ, κλάψε και θρήνησε μαζί τους
αναλογίσου και δόξασε...

Ο Λόγος που πρόσταξε να γεννηθούν τα όρη
σε σένα κοίταξε,
μα σκότος σ' εζύγωσε
και φθόνος σε οιστρηλάτησε
για τη φιλοπρωτία.

Προφητοκτόνα Ιερουσαλήμ,
έτσι σε λένουν,
κι ας είσαι ευλογημένη....

Σκότωνες την ενόραση που προανάγγελλε
την εκπλήρωση της ελπίδας σου....

Αβέλτερη, σαν την τυφλή,
πώς και δεν λόγιαζες σωστά
και τ' άφηνες να γίνει;
Επέτρεπες στα τέκνα σου
να εγκληματούν
εις βάρος της ζωής σου.

Στις συνοικίες σου περιδιαβήκαμε
σφυγμούς αγίας ιστορίας αναδιφώντας.
Μπροστά στο τείχος το παλαιό, το δυτικό, σταθήκαμε
κι ήμασταν απλοί θεατές.
Στην οπτική μας σημεία συνεσκιασμένα
δεν υπήρχαν
γιατί τα φώτιζε η αλήθεια
που πάντοτε μας συντρόφευε
και είχαμε αποδεχτεί.
Το τείχος το σεβαστήκαμε,
μα δεν αντίκρυσε τα δάκρυά μας...
Λίθος ακρογωνιαίος ήτανε που τα 'χε κρατήσει
μέσα σε έναν καινό ορίζοντα
που 'χαν κληρονομήσει τα μάτια μας.

Δρόμοι φτιαγμένοι πάνω σε δρόμους
πολλών κατακτητών...
Πέτρες που ευωδιάζουν
από το άδικο που αγίασε πάνω τους...
Και πέτρες που ζέχνουν
απ' τη σκληρότητα που σύρθηκε
στα θαμμένα ερείπιά τους
και που ακόμα διαμαρτύρονται

τώρα σηκώνουν την περιπλάνηση
μιας άλλης δίψας.

Μαζεύτηκαν στα μέρη σου πουλιά χρωματιστά
για να ξεκουραστούν.

Κάποια δεν ξέρουν ποιο απάγκιο αναζητούν
μα αφήνονται στο κάλεσμά σου
κι έρχονται.

Τάλαντα σαν ακούγονται
και καμπανοκρουσίες
ανοίγουν τις φτερούγες τους
σε στάση προσευχής
και κάπου μέσα τους δειλά,
ευλαβικά μετανίζουν.

Κάτι άλλο υπάρχει εδώ
και τους μιλά....

Μέσα στην ευταξία την ιερή,
όσοι δεν γνώρισαν τη μυστική της σιωπή,
παραφωνούν μονότονα.

Αταίριαστες φωνές από τους μιναρέδες
τα δικά τους κεκτημένα θέλουν να διασφαλίσουν

για να μην λησμονηθούν.

Κι η αγορά να ρίχνει στην όσφρηση
μπαχάρια, καφέδες, αρώματα
και πολυκαιρισμένες μυρωδιές
ζητώντας να την παζαρέψουμε για λίγες στιγμές
που θα της λένε, ζήσε.

Κρυμμένους κήπους σε πίσω αυλές
αναζητήσαμε
που περιθάλπουν τη θέληση για το ωραίο.
Κάπου αισθανθήκαμε ότι υπάρχουν....
Λιθόστρωτο, που σώθηκε μες στους αιώνες,
βρήκαμε
κι η μνήμη μας είδε την άρρητη ανοχή
αιμόφυρτη να καταισχύνει την αναισχυντία
της πιο απάνθρωπης καταδίκης.
Την ατιμία θωρήσαμε να παγιδεύεται
στις ακάνθινες πλεκτάνες
που η ίδια είχε πλέξει για να εμπαίξει
την υπέρτατη τιμή του ανθρώπου.
Ραπίσματα ακούσαμε
να κολαφίζουν την αχαριστία
που νόμισε πως θα απαξιώνε το βάθος

της άψαυστης ταπείνωσης.
Και γεννήματα μιας πώρωσης θυμηθήκαμε
να επικαλούνται στην πλάνη τους μέσα
μια κατάρρα που θα έπεφτε πάνω στους απογόνους τους
και που σαν άγος, ισόβια,
θα είχαν, τι κρίμα, να επισύρουν.

Ω, η παραφροσύνη της έπαρσης,
που στοιχημάτισε στην ψυχή σου....
Πώς και δεν είδες, Πόλη της Σιών;
Πώς και δεν το κατάλαβες;
Ποιοι δολοράφοι τον όχλο σου ανέσεισαν
για να εναντιωθεί
στ' άμωμο αίμα που εκούσια ως λύτρο προσφέρθηκε
για να εξαγοραστεί
η αιώνια απολύτρωσή σου;

Προσπέρασες την απόλαυση
που ήρθε να πραγματώσει την προσδοκία σου
κι αφέθηκες ν' ακολουθείς στα χαμηλά
τ' αποτυπώματα της ερμηνείας
που σε εξάπλητσε
κι επιμένει να σε γελά.

Πώς ου συνήκες Θρόνε του Δαυίδ;
Πώς μηδαμώς ουκ εννόησες;
Ανάβλεψε, συλλογίσου,
ερεύνησε με θερμή καρδιά,
κι ενθυμήσου...

Άνθος από τη ρίζα του Ιεσσαί
για σένα φυλάχτηκε.
Με υπόσχεση η ακαρπία καταργήθηκε,
αμάραντος καρπός από γη στέρφα εβλάστησε
και άσπιλο δοχείο φιλοτεχνήθηκε
για να υποδεχτεί το φως.
Παρθένες λαμπαδηφόροι
την κιβωτό της αγαλλίασής σου λιτανεύουν,
πεποικιλμένα με καλύμματα
χρυσοκέντητα, κροσσωτά,
στο άβατο βασιλικό παλάτι,
γηθόμενες και ψαλλόμενες,
τη συνοδεύουν τιμητικά.

Ευφράνθηκαν τα ουράνια,
εναγκάλισαν το αμίαντο αφιέρωμα της σεμνότητας,
«νικήθηκαν της φύσεως οι όροι»

κι από την πύλη την κεκλεισμένη
διήλθε η Ανατολή της ζωής!

Χαίρεται και δοξολογεί
ευπρεπισμένη η Βηθλεέμ
που στέφθηκε γενέτειρα της σωτηρίας.
Περίλαμπρο φωστήρα
σου φέγγει από ψηλά,
λυχνάρι άσβεστο να έχεις για να κρατάς
πάντα μες στην καρδιά σου.
Αύρες προφητικές πνέουν μέσα στον χρόνο
της επαλήθευσής τους
και διηγούνται την ανεκκλήτη αξία
που γεύτηκαν τα λεγόμενά τους.
Αγάλλεται και συνανυμνεί
σύγκορμη η Δημιουργία,
καινούργια εσθήτα τής φορά
ο Πλαστοργός της
που βρεφουργήθηκε για εκείνη.

Άκου! Αγγελικές στρατιές
είναι που σε καλούν,

την Ευσπλαχνία που σπαργανώθηκε
μέσα σε ράκη χοϊκά
να έρθεις ευλαβικά να προσκυνήσεις
και συν αυτοίς να υμνήσεις
και καρδιακά να βοήσεις
το «Δόξα εν Υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη
εν ανθρώποις ευδοκία».

Ω, πλούτε ανεξιχνίαστε και αδαπάνητε
της άφατης Αγαθοδωρίας!

Ω, έλεος αμέτρητο
της ακατάληπτης, φυσίζωσης
Θεαρχικής Ουσίας.

Μνήσθητι της Ιερουσαλήμ
κι εκδίωξε την αχλύ
από τους νυσταλέους οφθαλμούς της.
Την ακοή της άνοιξε
τους θρήνους της Ραχήλ να ενωτισθεί
πώς μεταβάλλονται σε άσματα επινίκια
καθώς ορά να εισέρχονται
στης θεάς σου το φωταυγές
τα αδικοσκοτωμένα αθώα της νήπια.

Πώς γίνεται Ιερουσαλήμ
τα ὦτα σου ἕως τώρα
σφραγισμένα να ἔχουν μείνει;
Πώς ἄφησες Ιερουσαλήμ
ο οἶκος σου να γίνει ερημιά;
Μα τρέξε προς την ἔρημο
την παρακείμενή σου
και κοίτα ποιος ξεδίψασε
την ἀνδρὴ της γῆ
και βρες ἐκεῖ προαγγελικὴ φωνή
να σου ἐξιστορήσει
πὼς σκιάχτηκαν τὰ ὕδατα
κι ἀλλάξανε ροή.

Φωνή για πες μου, ρώτα την,
ποια εἶσαι, τι πρεσβεύεις;
Τι συντελέσθηκε ἐδῶ
κι ἀνοίξανε οἱ οὐρανοί;
Ἀπτά πειστήρια δώσε μου
κι ἐγὼ για να πιστέψω
μην μείνω καθὼς λέγεται
ἀκληρη κι ορφανή.

Είμαι σαν νύχτα, θα σου πει,
που στέκει μπρος στη μέρα...
Εγώ, δρόμο ετοίμασα
καθάρσεως σωστικής,
με γνώση φωταγώγησα
τ' απολωλότα αστέρια,
κι ήρθε η Μέρα κι άστραψε
το Φως της χρυσαυγής.

Αφουγκράσου, Ιερουσαλήμ,
πώς εορτάζει η Κτίση.
Σήμερα τελεσιουργεί
και ψάλλει και σκιρτά
Βάλε τ' αυτί σου κι άκουσε
τι θ' αφηγηθεί
και τι σου μαρτυρά:

Θαύμασε Ιερουσαλήμ!
Σήμερα ο Αθεώρητος
στα ρείθρα του Ιορδάνη Ορατός γίνεται
κι η οικουμένη υπερφαιδρύνεται
από το Φως της τηλαυγήσεώς Του!

Ειρήνευσε Ιερουσαλήμ!
Σήμερα ο Αναφής
από τον οικέτη του ψάυεται
και συμφιλίωση με τον Θεό
στην ανθρωπότητα επέρχεται!

Ορθώσου Ιερουσαλήμ!
Σήμερα ο Πανσθενουργός
κλίνει την κεφαλή του σαν δούλος
και τις κεφαλές των βροτοκτόνων δρακόντων
στα ύδατα βυθίζει!

Πρόσελθε Ιερουσαλήμ!
Σήμερα με νάματα θείας αγάπης
αρδεύεται όλη η πλάση
και λουτρό αθανασίας ως λυτήριο πταισμάτων
στον κόσμο παρέχεται.

«Είδοσάν Σε ύδατα ο Θεός»,
αναφωνεί συνειρμικά κι ο ψαλμωδός,
«είδοσάν Σε ύδατα και εφοβήθησαν...».

Συμμαρτυρεί ο ποταμός,
δακρύζει και σου λέει:
Σαν είδα τ' άυλο το πυρ
να εισέρχεται σε μένα,
θάμβος με εκυρίευσε
και φόβος απ' το δέος.
Έλαβα μυστική εντολή
να στρέψω το ρεύμα μου προς τα πίσω,
και τη ζωή που έρρεε
προς τη Νεκρά τη Θάλασσα
στην παραδείσια πλησμονή
ευθύς, να την ωθήσω...
Πάρε, λοιπόν, τα δάκρυά μου
που κυλάνε για σένα
και ράντισε την ψυχή σου.
Δάκρυα αγιασμένα είναι αυτά,
θα αναγεννηθείς.
Κι αν οι Ιορδάνιοι λόγιοι μας
δεν μπορούν να σε πείσουν
μην θεωρήσεις πως, ποτέ,
στο ύψος της Θαβώρειας κορυφής

δύνασαι ν' αναρριχηθείς.
Στους πρόποδες του όρους,
χρειάζεται ορατότητα καθαρή
για να φθάσεις.

Ω! Πόλη του Μεγάλου Βασιλέως,
τι κρίμα που δεν ζήλεψες
σαν έβλεπες το στέμμα που αποποιήθηκες
άληκτη δόξα σ' άλλες πόλεις να δίνει.
Προρρήσεις απ' το θησαύρισμά σου
για να αφυπνιστεί η ασύνετη η διάνοιά σου
μιλάγανε για τους λαούς
που μέσα στο σκοτάδι τους
θα βλέπανε το μέγα φως.
Ας έριχνες το βλέμμα σου
στη λιμνοθάλασσα που βρέχει τον Βορρά
να δεις ποιος κατασκεύασε τα τρεχαντήρια εκείνα
που έπλεαν μες στους καιρούς
κι αλίευαν σοφά.
Μα, εσύ, απ' τον κρουνό
π' ανάβλυζε «το ύδωρ το αλλόμενο
προς την αιώνια ζωή»

δεν θέλησες ποτέ να πεις.
Μια γυναικεία στάμνα
θά 'πρεπε να ντραπείς
που πότισε μ' εκείνο το νερό
τα εδάφη της και γίνηκαν λευκά.
Γρηγόρησε κι ανάνηψε!
Έπεται η άφευκτη στιγμή
που θά 'ναι δυστυχώς αργά.

Ως και Βασίλισσα του Νότου με τη γενεά της
θα εγερθεί και θα σε κατακρίνει.
Η σοφία π' αποστράφηκες, θα πει,
ήταν αφθονότερη απ' όση
άκουσε στην εποχή της, εκείνη.
Και πώς τότε θα σταθείς;
Τι ανάστημα θα ορθώσεις
για να απολογηθείς;
Ποιες αρετές σ' απέμειναν, άραγε,
να 'χει η καρδιά σου να στρώσει
στην προϋπάντηση του Νυμφίου
που 'χε για σένα δακρύσει άλλοτε ερχόμενος
για να σε δικαιώσει;

Θείοι χρησμοί σου έλεγαν, να μην φοβάσαι.
Ο Βασιλεύς σου, έρχεται
καθήμενος επί πώλου όνου.
Υιοθεσία θα σου εξασφάλιζε,
κι αποκατάσταση μέσω της πίστης σου
θα σου χάριζε.
Χρεία δεν θα 'χες πια
απ' την «παιδαγωγία του Νόμου».
Κι ενώ μ' αλαλαγμούς θριαμβευτικούς
κατά την είσοδό Του
τον υποδέχτηκες,
ήσουν παχιά στον νου και ρηχή
και δεν Τον αποδέχτηκες.
Παραδόθηκες στην παλινδρόμηση της απείθειάς σου.

Εσύ, αγαπημένη!
Που ζητωκραύγαζες
μέσα απ' το στόμα
των άδολων παιδιών σου
και φώναζες τα Ωσαννά!

Εσύ, αγαπημένη!
Που βάρια κράταγες

κι άπλωνες τα ενδύματά σου κάτω για να περάσει
η πρρότητα που ανάμενες να 'ρθεί
τους φόβους σου για να κατασιγάσει.

Εσύ, ευεργετημένη, που αποστάτησες
και μόνη σου απέσυρες την εύνοιά Του.
Άφησες την απλότητά σου έρμαιο να γίνει
μιας σκληροτράχηλης ηγετικής μωρίας.
Να παρασέρνεσαι και να υποκινείσαι απ' αυτήν.
Καλύτερα να ευχόσουν
σαν το ευλογημένο το ονάριο να γινόσουν
για να μην επιζητούσες «σημείον ιδείν».
Τον πλάστη του εκείνο αναγνώρισε
και πρόσχαρο μετέφερε
ολόκληρο Θεό,
γιατί ήταν ταπεινό.

Έχουνά τότε Ιερουσαλήμ
εσύ η αγαπημένη...
Πώς έγινες γη ξέφραγη
κι αυλή λεηλατημένη;

Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ
άκουσε θυγατέρα οι άχρονοι αιώνες σε φωνάζουν.....

Μήλο της έριδος τα χώματά σου....
Άθυρμα της κατάρτησης και της διεκδίκησης.
Πυρήνας συγκρούσεων και διχασμού
που αναταράσσει τα συμβαίνοντα της υφηλίου,
εσύ, Πόλη ορόσημο στο μέτρημα του χρόνου,
εσύ, Πόλη Ιερή!

Στους τόπους γύρω σου περιηγηθήκαμε
κρυφαγρικώντας τους αναπαλμούς
της βοής σου.
Σε ξάγναντο υψηλό
αντίκρυ σου βρεθήκαμε
και αφεθήκαμε
στην ενατένιση της πανοραμικής σου μορφής.
Πόσο διαφορετική φαντάζεσαι,
πόσο εμβληματική διατελείς...
Συλλέκτρια ασύμβατων ιδιοσυγκρασιών!
Αφέντρα της ιδιαιτερότητας!

Όψη ντυμένη με στολή πέτρινης απόχρωσης
καλλωπισμένη από αγρίγματα ποικίλων πολιτισμών.
Όψη που τρέχει ξωπίσω απ' το μέλλον
σε ξεχωριστούς δικούς της ρυθμούς
αντανακλώντας την πολυχρωμία του παρελθόντος
και όψη που σιγοβράζει από παγιωμένους
ενδόμυχους πόθους.

Κτίσματα μοντέρνα νεότευκτου οραματισμού
και κτίσματα άλλων καιρών
μα και σπίτια που κλαίνε
για την τύχη που τους αλλάξανε.
Συνοικίες της ασύχαστης τύρβης
και της έμφυτης ραστώνης.
Συνοικίες που πατούν
στα σκορπισμένα απορρίμματα
που οι ίδιες πετούν.
Αφροντισιά κι ακαλαισθησία
σαν φυσικό περιβάλλον.
Και τα χαρμάνια των συμφερόντων να φανατίζουν
τις ταλαιπωρημένες συνειδήσεις
φουσκώνοντάς τις

με ουτοπικές μεταθανάτιες επαγγελίες.
Στο όνομα ποιανής λατρείας
τα μισαλλόδοξα ένστικτα
παίρνουν δικαίωμα να αφαιρούν τη ζωή;
Κάποια μάνα ανησυχεί....
και μια άλλη από την πέρα όχθη
είναι η μόνη που μπορεί να το νιώσει.

Γειτονιές περιποιημένες
που φροντίζουν σχολαστικά να κοσμοούν
το εξωτερικό τους περίβλημα.
Άλλες πάλι με σκηνικές περιβολές
φέρονται σαν συντελεστές παραστάσεως
του μεγάλου θεάτρου
που καθηλώνει τα βλέμματα του πλανήτη.
Γωνιές συμπαθητικές
σαν εικαστικές δημιουργίες
και τοποθεσίες ευχάριστες
που δροσίζονται απ' την ικμάδα των πάρκων.
Παρέκει, άνυδρα ξερά τοπία
που αφυδατώνουν τους πεζολάτες
κι αλλού περιοχές που συντηρούν
την παγωμάρα των τάφων.

Αλλά και μεριές εύοπτες, πλουτοφόρες
που τέρπουν την όραση.
Σημεία κατάνυξης,
Αγία Γη.

Γλώσσα, γνώσεις και δοξασίες
γεύσεις, ήχοι, κι ενδυμασίες
ιδανικά και όνειρα,
ζωή,
όλα ανόμοια και συνάμα συγκερασμένα
συνθέτουν ένα παράδοξο μωσαϊκό συνύπαρξης.
Έναν απίστευτο καμβά συμβίωσης
που χρωματίστηκε από κουλτούρες
διαφορετικών θεών.

Εδώ, το φίλιωμα έμαθε να μετράει ώρες
ως τις στιγμές που εκτονώνεται.
Ανταριάζεται κι έπειτα πάλι ζητά έρμα
από κάποια ισχνή ανακωχή
για να λουφάξει στα όρια της περιχαράκωσής του.
Η αβεβαιότητα, συνήθειο πια,
γαντζώνεται απ' τη ρουτίνα της μέρας
για να ξεχνιέται.

Ποιο δίκιο θα βγει μπρος για να σταθεί
μέσα απ' τ' αρίφνητα δίκια που αναμετριοούνται;

Την κατωφέρεια της πλαγιάς δρασκελίσαμε
για να επιστρέψουμε προς την Παλιά την Πόλη.
Περιφραγμένα λιόδεντρα αιωνόβια συναντήσαμε
κι εκεί κοντοσταθήκαμε
στο άκουσμα της Γεθσημάνιας προσευχής
που έσταζε αιματηρό ιδρώτα.
Πώς να εκφραστούμε για την αγωνία που αντηχούσε
την κραυγή της ανθρωπότητας;
Κρατήσαμε το παράδειγμα που υπακούει
στο θέλημα της αγάπης
και προχωρήσαμε αφού πρώτα προσκυνήσαμε,
το πάνσεπτο Θεομητορικό μνήμα
κι απέναντι τον τόπο που αποκτήθηκε
το πρώτο μαρτυρικό στεφάνι.

Αμύθητες ευωδίες
τα αγιασμένα μέρη σου,
ω Πόλη, μας φιλεύουν!

Η ατραπός της αιωνιότητας,
μεγάλα κι ανεξάλειπτα χνάρια
άφησε επάνω σου,
σε μεγάλες μέρες.
Κι αν ποτέ αναρωτηθείς και πεις:
Μα πόσα μπορεί να συμβούν σε μια μέρα
και πόσο μεγάλη επιτέλους μπορεί να 'ναι αυτή;
Τότε ακολούθα τα βήματα αυτά
κι αν μέσα σου οντολογικά
όσα σου φανερώσουν βιώσεις,
το μέγεθος μιας μεγάλης ημέρας
θα δεις και θα νιώσεις.

Στη Via Dolorosa βρεθήκαμε ξανά
μα τούτη τη φορά
σε μια αλλιώτικη, ανοδική πορεία
με μεσίστια σιωπηλά φτερά...

Μεγάλη Παρασκευή...
Βαριά οι καμπάνες
της Ορθόδοξης Χριστιανοσύνης
κρούουν στις θύρες της κάθε ψυχής

σκορπώντας το πένθος τους
με λυπητερό αραιό σκοπό.

Νταν...

Μνεία και αναβίωση των Ιερών Γεγονότων.

Ρασοφόροι και πλήθος προσκυνητών,
ως συνοδοιπόροι του Θείου Πάθους.

Απ' το Πραιτώριο ξεκινούν
προς τον λεγόμενο κρανίου τόπο να ανεβούν
για να βγουν στην Ανάσταση.

Κάθε στάση και δέηση
Κάθε αγιασμένο μέρος που συναντούν
και ευλογία.

Κάθε τέτοια στιγμή
κι ένα κλειδί για την αδύναμη μνήμη.

Νταν...

Κραδασμοί που προσπαθούν
ν' αφυπνίσουν την κοιμισμένη αυτομεμφία....
Να σταυρώσουμε μας προτρέπουν εθελούσια
το δικό μας εγώ,
διαβαίνοντας την οδό του Μαρτυρίου υπομένοντας,

με τη Χάρη Εκείνου που υπέμεινε εις τέλος
και νίκησε για εμάς.

Συμπορεύσου μαζί μας, Ιερουσαλήμ,
στο οδοιπορικό της χαρμολύπης
και θα αισθανθείς
όλα τα σύμμεικτα συναισθήματα
που σαν τόπος της Θεανδρικής Παρουσίας
μας προκαλείς.

Νταν....

Φρικτός Γολγοθάς.

Η κονίστρα που έλαβε μέρος η σωτήρια αναμέτρηση
μεταξύ Ζωής και θανάτου.

Ώρα λυτρωτικής επανεκκίνησης...

Εδώ σταματούν τα πάντα.

Εδώ αρχινούν τα πάντα.

Η Αγάπη επάνω στον Σταυρό
ανείλε την αμαρτία.

Μένουμε ασάλευτοι

μπροστά στον Εσταυρωμένο

με την καρδιά να εξίσταται και να βοά...

Πώς άνθρωποι Σε σταυρώσανε Θεέ μου;
Δύναταί τις τον Θεό να σκοτώσει;
Ω, μυστήριο της θείας Οικονομίας
ανεξιχνίαστο κι απερινόητο!

Πώς χέρια τολμήσανε να καρφώσουν
τα χέρια που τους έδωσαν την ύπαρξή τους;
Ω, θηριωδία ανεκκλήλητη,
ω, συμφορά...

Ποιά ανθρώπινα σκοτάδια άφησες Θεέ
τον Ήλιο να θλίψουν
και να τον κάνουν να κρυφτεί,
την αδικία που ανέχτηκες να σου γίνει
για να μην τη θωρεί;
Ω, Θείο Δράμα ακατάληπτο,
ω, προσφορά...

Το καταπέτασμα του Ναού συγκλονίστηκε
και από άνω έως κάτω σχίστηκε
αποτασσόμενο τη θεοστυγή ανομία.
Ο ουρανός διεκήρυξε τη λύπη του
κι έγινε μελανός.

Έφριξε η φύση
και διέρρηξε τα ιμάτιά της.
Τρόμαξε η γης
συνταράχτηκαν τα θεμέλιά της
τον φόνο τον παράδοξο ιδούσα
να διαπράττεται επάνω της.

Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ...
Πόση αυθάδεια απέκτησε
η ψυχωλέτειρα αλαζονεία σου
που αναίσχυνη και βάνανυση σε κατέστησε;
Πόση αμυαλιά;
Ποιος φίμωσε το καταχθόνιο χέραβος
και δεν σε κατάπιε;
Ποιος το στερέωμα συγκράτησε
και δεν σε πλάκωσε να καταποντιστείς
σε τάρταρα δυσοίωνα και πνιγηρά;

Υπάρχεις μέσα μας κάπου, ω Πόλη,
μα η πλευρά σου η σκαιή
αναχαιτίζεται και ξεπλένεται
από την λογχισμένη πλευρά
που εξήλθε αίμα και ύδωρ...

Αχ, άκου πώς το κλάμα της Παναγιάς
σφυρηλατεί τους καρδιακούς μας χτύπους....
Αχ, άκου και πώς ο υμνωδός
αγγίζει με τα λόγια του
το κράσπεδο του απέραντου πόνου....
«Οίμοι θείον Τέκνον! Οίμοι το φως του κόσμου!
Τί έδως εξ οφθαλμών μου, ο Αμνός του Θεού;»
Αχ, για θυμήσου Ιερουσαλήμ,
τους γόους που ανέκραξε
κείνη η έκτη ώρα....
Αχ, πώς να παρηγορηθεί
Εκείνη που κυοφόρησε
την υπέρτατη καλοσύνη;

Σείστηκε ο βράχος που έβλεπε,
δακρύρροη να θρηνεί,
τη Μάνα του Ζωοδότη.
Το σπλάχνο της παρέδωσε
τη λοίσθια πνοή Του.
Μην κλαις Κρίνε Αμάραντε,
συμπάσχοντας της λέει.
Θα τύπτω εγώ το στήθος μου

θα οδύρονται τα όρη
και τα πουλιά θα ψάλλουνε τρισάγιο μοιρολόι
να ξαποστάσει η συντριβή
που νύγει την καρδιά σου.
Ο Ιησούς σου, τώρα, ως Νικητής
στον Άδη έχει κατέβει
για να κηρύξει στους νεκρούς
να τους ελευθερώσει
και σαν θα έβρει τον Αδάμ
θα τον επαναφέρει
στο κάλλος του τ' αρχέγονο
που 'χε πριν απ' την Πτώση.
Η οδύνη σου για πάντα θα εκλείψει
και αγκαλιάση παντοτινή
θα τη διαδεχτεί
καθώς το χαίρε θα σου πει
«ο Υιός και Θεός σου»
που σύντομα θ' αναστηθεί
και θα σου φανερωθεί.

Την πλάκα της Αγίας Αποκαθήλωσης
προσκυνήσαμε
κι ο νους μας ανέτρεξε στη στιγμή

που με σφυρηαλόη μυρώθηκε
και σε σινδόνη τυλίχθηκε για να ενταφιαστεί
το Πανάχραντο Σώμα
του δικού μας Ξένου.

Σιωπήσαμε έστω για λίγο,
έστω και τώρα
και νιώσαμε το τότε να είναι μαζί με το τώρα.
Μας φανερώνανε πως ήταν εκεί και το μετά.
Φως νικητήριο τα ένωσε.
Φως που είχε ήδη νικήσει για πάντα πριν έλθει.
Φως που είναι η Ζωή των ανθρώπων.

Μπροστά στον Πανάγιο και Ζωοδόχο Τάφο του Χριστού
κατανυχθήκαμε
από τα μελουργήματα του Επιτάφιου Θρήνου,
Συγκίνηση παρακινούσε τα χείλη μας να σιγοψάλλουν
στίχους απ' τα θεόπνευστα Εγκώμια.

«...Ο Πνοής μοι χορηγός άπνους φέρεται,
κηδευόμενος χερσί του Ιωσήφ».

Ω! Θεοχώρητο και Ζωήρρυτο Μνήμα...
Ανέπαυσες τον Απέραντο
κι απαθανάτισες
τα άφραστα μυστικά της Έγερσής Του!

Ω! Παμμακάριστο Μνημείο της Χάριτος...
Συ, καταύγάζεις στις ψυχές
θείες μαρμαρυγές Αειζωίας...

Ω! Πόλη Αγία Ιερουσαλήμ,
που φέρεις μες στον κόρφο σου
την Πηγή της Αληθινής Ευφρασίας...

Το Μέγα κι υπερευλογημένο Σάββατο προχωρεί
και πάσα σάρκα σιγεί
αισθανόμενη το σαββατισμό
της Θεοφόρητης Σάρκας.

Μα, εδώ αποκλειστικά
σε σένα Πόλη Ιερουσαλήμ
αχολογάει ο αέρας
από την ένταση που δημιουργεί
η επιδίωξη μιας πολυπόθητης εμπειρίας.

Στίφη πιστών απ' όλα τα έθνη
συρρέουν στα στενά σου αχάραγα
κι επιθυμούν
στον Ναό της Αναστάσεως να μπουν
ώστε να παρευρεθούν
στην Τελετή του Αγίου Φωτός.

Έστω κι αν σπρώχνονται ή κι αν στοιβάζονται,
είτε αν συνθλίβονται
μέσα σ' ασύντακτες ομάδες Προσκυνητών,
είτε κι αν εγκλωβίζονται
πίσω από απαγορευτικές σιδεριές
των Αστυνομικών Αρχών,
ακόμα κι αν ενίοτε με τραχύτητα η τάξη τους επιβάλλεται,
η λαχτάρα τους δεν χάνει τη ζέση της,
κανείς δεν την ποδοπατά.
Μόν' είναι ορισμένες φορές
που ένας κλέφτης εκνευρισμός
τρυπώνει στα διάκενα
μεταξύ κούρασης και αβεβαιότητας
για να αρπάξει τους καρπούς
της πνευματικής καρτερίας.
Τούτη η πολύωρη αναμονή

έχει για ακουμπιστήρι της
μόνο μια λέξη
Υπομονή....
Και η αξία της όποιας ταλαιπωρίας
κατάδηλα εμφανίζεται...
Αξίζει να περιμένεις....
Άλλοι τα καταφέρνουν
και κατακλύζουν τον Ναό,
άλλοι πάλι για κάποιο λόγο όχι...
Μα και η ατελέσφορη προσπάθεια
επιβραβεύεται από τον Φωτοδότη.

Κι όταν η ώρα σημάνει
και εισέλθει ο Πατριάρχης
μες στον Πανάγιο Τάφο
τη Θεία Χάρη να επικαλεστεί,
τότε φθάνει κι η ώρα που
τον κόπο της κάθε ψυχής
θα ανταμείψει ο Θεός
αγιαζοντάς την καθώς θα λάβει
το ευλογημένο μεταδιδόμενο
Άγιο Φως!

Ανάβουμε τις λαμπάδες μας
και με τα «όπλα του φωτός ντυνόμαστε».
Μας περιλούζει μια ανείπωτη χαρά
και ευφραινόμαστε...
Δοξάζουμε τον Δωροδότη Χριστό!
Τη φλόγα της Ορθόδοξης Πίστης,
σκεφτόμαστε,
ό,τι κι αν την αγγίζει
δεν μπορεί να τη σβήσει.
Η Αλήθεια την ενισχύει
και μένει πάντοτε ζωντανή.

Οι προεόρτιες Αναστάσιμες χροιές
ηχούν απ' τις καμπάνες,
από αλαλαγμούς και εύθυμες φωνές
κι από τις ντόπιες ομάδες των προσκόπων
με τα κρουστά και τις γκάιντες...
Ο κόσμος ξεχύνεται με αναμμένα κεριά
στα σοκάκια σου, Αγία Πόλη,
και σε λαμπρύνει ...
Είναι οι στιγμές σου αυτές οι φωτεινές
που στις ανθρώπινες καρδιές
αισιοδοξία χαρίζουν.

Είναι οι στιγμές σου αυτές οι χαρωπές
που γιορτινά θυμίζουν
πως από εσένα ξεκίνησε
να ταξιδεύει το Φως που
κατεστόλισε τα πέρατα της γης.

Ήρθε το βράδυ
κι ενώπιον του Ιερού Κουβουκλίου
συναζόμαστε πάλι
Το Εωθινό Αναστάσιμο Ευαγγέλιο αναγιγνώσκεται....
«Και διαγενομένου του σαββάτου,
Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η του Ιακώβου και Σαλώμη
ηγόρασαν αρώματα ίνα ελθούσαι αλείψωσιν αυτόν.
Και λίαν πρωί της μιας σαββάτων.....»
Τελειώνει η ανάγνωση
και το Χριστός Ανέστη ακούγεται δυνατά.
ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!
ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!
Σε όλες τις γλώσσες των πιστών!
ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ
και ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ,
γεμίζουν όλον τον Ναό,
αλληλοδιαδεχόμενα και ηχηρά.

Χόρευε, πανηγύριζε
η Νέα Ιερουσαλήμ!
Κι εσύ η Παλαιά
τρέξε για να θαυμάσεις!
Θριαμβευτική ειν' η Μέρα
και λαμπροστόλιστα τιμάται...
«Νύν πάντα πεπλήρωνται φωτός....»

ΑΝΕΣΤΗ ΧΡΙΣΤΟΣ!

Ο Θάνατος θάνατο γεύεται
και την άενη «Ζωή μνηστεύεται»!

ΑΝΕΣΤΗ ΧΡΙΣΤΟΣ!

Από τους πυλωρούς του Άδη
τα κλείθρα διαρπάζονται
και τα δεσμά της αιώνιας καταδίκης
συνθλάζονται!

ΑΝΕΣΤΗ ΧΡΙΣΤΟΣ

και Αθανασία στους βροτούς μεταγίγεται!

Ποιος σε κατέλυσε Θάνατε, του λέμε,
και ποιος στην τυραννία σου έβαλε τέλος;
Τα φόβητρα που κράδαινες για να μας απειλείς
ποιος τα αφάνισε;

Πασχάλιο τραπέζι ετοιμάζεται
και πρόσκληση απ' τον Οικοδεσπότη
μας αποστέλλεται
τον «πλούτο της χρηστότητος να απολαύσουμε».
Όμως, εσύ, Ιερουσαλήμ
μες στους ανήλιαγους θαλάμους σου
ακόμα καθεύδεις.
Όμως, εσύ, Ιερουσαλήμ
απ' το συμπόσιο της Αφθαρσίας
μακράν απέχεις.

Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ...
Πως και δεν πίστεψες Θεό Αναστημένο;
Ανάστησε τον Θεό που απέκτεινες μέσα σου.
Υπάρχει η δυνατότητα
να υπερβείς τη φθαρτότητα!
Το άγγελμα της Αναστάσεως ενστερνίσου
να καταλάβεις πώς στην αιωνιότητα
της Ογδόης Ημέρας
θα μπορέσεις να μεταβείς
και μυσταγωγικά να την προγευθείς.

Τη δυσπιστία σου περιφρόνησε
υψώνοντας τα βλέφαρα
στα στρώματα τα υπερνέφελα
του Όρους των Ελαιών,
κι αγνάντεψε κι αναθυμήσου
τα θαυμαστά που επικυρώνουν
το μεγαλείο των Ουρανών!

Τάγματα Αγγέλων έκθαμβα
πέρασμα αιθέριο ετοιμάζουν
και στις ανώτερες τάξεις τους
δοξολογώντας κράζουν:
«Άρατε πύλες, άρατε...»
Μην απορείτε, αλλά ανυμνείτε!
Αυτός που ένδοξα αναλαμβάνεται
είναι ο Αναστάς Θεός
με το πρόσλημμα της σαρκός.
Η ανθρώπινη στολή Του
που ανυψώνεται στα ουράνια
αναμάρτητη και καθαρή
τον Θεό Πατέρα ευαρεστεί.
Την άμωμη εικόνα
που έπλασε για τον άνθρωπο αντικρύζει,

στο Πρόσωπο του Υιού Του
το ανθρώπινο γένος καλωσορίζει!

Δοξάσατε, δοξάσατε!
Σήμερα ενώνεται γη κι ουρανός!
Υμνήσατε, υμνήσατε!
Στον θρόνο της Θεότητας
ανεβαίνει ο Θεάνθρωπος Χριστός!
Στην καθέδρα που ως Άσαρκος Λόγος Θεού
από πάντα κατείχε
τώρα ως Λόγος Ενσαρκωμένος
εθρονίζεται!
Αλαλάξατε, αλαλάξατε!
Θεωμένη η ανθρώπινη φύση τιμάται
εκ δεξιών του Πατρός!

Σαστίσανε κι οι Μαθητές
σαν είδανε τον Διδάσκαλο
ευλογώντας τους να επιβαίνει
σ' άρμα από σύγνεφα πάλλευκα
και στον Ουράνιο Θόλο
να χάνεται καθώς ξεμακραίνει.
Ευθύς δυο Άγγελοι φαίνονται

και διαβεβαίωση δίνουν
πως έτσι όπως έφυγε ακριβώς,
σαν θα 'ρθει ο έσχατος καιρός
θα επανέλθει ο Αναληφθείς
ως Δίκαιος Κραταιός Κριτής!

Όλοι χαρούμενοι πίσω
στην Πόλη σου, Ιερουσαλήμ, γυρνούν,
στην προσευχή προσκαρτερούν
και προσμένουν
την δύναμη εξ ύψους
που ο Κύριος τους υποσχέθηκε
πως θα ενδυθούν.

Κι η Επαγγελία έφερε την πραγμάτωσή της
την ποθεινή
μες στου ανέμου την ισχυρή βοή
και με γλώσσες πυρίπνοες
που δροσίζουν
πυράκτωσε με το Πνεύμα της Αληθείας
τους θεηγόρους πυρσούς
που σαγήνευσαν έπειτα
την Οικουμένη.

Η τρισλαμπρόστατη ημέρα της Πεντηκοστής,
η τρανή,
Τριάς Αγία Δόξα Σοι,
αναφωνεί!
Ἐκρηξη Θείας Αποκάλυψης του εν Τριάδι Θεού
σ' εκείνο το υπερώο σου,
Αγία Σιών,
που συναχθήκαν οι πιστοί ομοθυμαδόν,
με την επιφοίτηση του Παρακλήτου
διενεργείται!
Η Τρίτη Υπόσταση της Αγίας Τριάδας
ο Ἄλλος Παρηγορητής,
έρχεται ως συνεχιστής
του απολυτρωτικού Θείου έργου.

Με την ενέργεια Αυτού
η Εκκλησία ως σώμα Χριστού συγκροτείται
και εις πάσαν αλήθεια καθοδηγείται.
Το Πνεύμα το Ἅγιο το Ζωοποιό
τη θεία τούτη οικοδομή «αρχιτεκτονεί»
και «λίθους ζώντες» εναποθέτει
επάνω στα Αποστολικά θεμέλιά της.

Πάντα διαμένει εν αυτή
εις το διηγεκές
για να τη χαριτώνει
και να την τελειοποιεί,
τα μέλη της να συνενώνει,
σε κοινωνία με τον Θεό μυστηριακά να τα φέρνει
και στην ένθεη καινή ζωή
να τα μυεί.

Με τρόπο μυστικό,
σε τόπο ιερό,
μες στο ταμείο της ψυχής
οδό θεογνωσίας διανοίγει,
κι όποιος Αυτόν,
τον Θησαυρό των Αγαθών,
στο φυλακτήριο της καρδιάς του
μπορεί και κρατεί,
αναβάσεις πνευματικές
αξιώνεται να δεχτεί!

Πόθησε Πνεύμα και ζήτησε, Ιερουσαλήμ.
«Εξεγείρου, εξεγείρου, ένδυσαι την ισχύ σου Σιών...»
Εκτίναξε από πάνω σου
τ' άπιστο κάλυμμά σου

και τότε θα εννοήσεις
και θα δεις
σε Ποιον οδηγούσαν εξαρχής
οι θεόρρυτες γραφές
που είχαν δοθεί στα παιδιά σου.

Έννοιες πολλές και βαθιές
κρύβονται στο όνομά σου!
Είναι η Πόλη,
είναι και η γης είναι και η ψυχή.
Ο περιούσιος λαός του Θεού
που τον επαινούν και τον ευλογούν,
αλλά και κείνος ο αποστάτης λαός
που τον επικρίνουν.
Είν' ο αιχμάλωτος νους που τον συμπονούν
και ο ταλαίπωρος που τον ενθαρρύνουν.
Είναι ιστορικές του χαρακτήρα σου πτυχές,
οι μεγαλειώδεις, οι θεάρεστες,
οι αποτρόπαιες, οι φονικές.

Βαρύ ως όνομα...
Ενώνεται με το «υπέρ παν Όνομα»,
παίρνει νέα μορφή ύπαρξης και μετουσιώνεται.

Γίνεται υπόπτερο...
Γίνεται υπερκόσμιο...
Διανύει τον χωροχρόνο
φθάνει στα ξέφωτα
της εσχατολογικής πλήρωσης.
Υπόσταση αιώνια αποκτά!
Όνομα που προσαγορεύεται η
μακαριότητα της απερίσταλτης ζωής...
Της Βασιλείας του Θεού.
Αυτή η επουράνια Πόλη.
Η Ιερουσαλήμ που οι προφητικές πηγές
πλειστάκις μιλούσαν.
Αυτή η Σιών που συγκεκαλυμμένα εννοούσαν.

«...και θα σε καλέσει ο Κύριος με το νέο σου όνομα.
Το όνομα αυτό ο ίδιος ο Κύριος θα σου το δώσει»

Η Άνω Ιερουσαλήμ!
Η χειροποίητη Αγία Πόλη
που ο Υιός της Βροντής,
ον ηγάπα ο Ιησούς,
βιβλικά και συμβολικά
στην Αποκάλυψη περιέγραψε.

Καινή γη μαρτυρά
και καινό ουρανό.
Την Νέα Ιερουσαλήμ καθορά,
θεμελιωμένη από διαμάντι
και ατόφιο χρυσό.
Έστεκε ως νύμφη του Αρνίου
στολισμένη από πολύτιμα πετράδια,
με λάμψη που εκπήγαζε
από τον Θεό.
Μια Πόλη μαλαματένια
με δώδεκα πυλώνες που
ήσαν μαργαριτάρια.

Και είδε, ο Ιωάννης, την χρυσή πλατεία της
να λάμπει σαν γυαλί στιλπνό.
Και είδε εκεί τον θεϊκό ποταμό
που 'ταν σαν κρύσταλλο διαυγής
με τ' αθάνατο νερό.
Και είδε το δένδρο της ζωής
που έδινε κάθε μήνα καρπό.
Και ναό δεν είδε, είπε,
γιατί ο ίδιος ο Θεός είναι
της πόλης ο Ναός.

Μακάριοι οι δίκαιοι που θα αντανακλούν
τη λαμπρότητα του Θεού
και θα στολίζουν σαν τίμιοι λίθοι
την Βασιλεία Του.

Μακάριοι όσοι απ' το ποτάμι των χαρισμάτων
του Πνεύματός Του
αιώνια θα δροσίζονται.

Μακάριοι αυτοί που απ' τους καρπούς
της ενώσής τους με Εκείνον
θα τρέφονται.

Ναι, είναι άξιοι μακαρισμού
όσοι στις Άκτιστες ενέργειες της θείας Χάριτος
θα μετέχουν.

«Και τούτο εστί η μέλλουσα Βασιλεία
και της αιώνιου ζωής το πολίτευμα.
Ο Θεός μεθ' ημών, ορώμενός τε και μεταλαμβανόμενος.»

Ευλογημένη η Βασιλεία του Πατρός και του Υιού
και του Αγίου Πνεύματος!
Ω! Αγία Σιών, σκηνή Αγία πνευματική!
«Θα δουν τα έθνη την δικαιοσύνη σου

και οι βασιλείς την δόξα σου...»
«Μητέρα Σιών, θα πει κάθε άνθρωπος...»
«Σήκωσε ολόγουρα τα μάτια σου
και δες συγκεντρωμένα τα παιδιά σου».
Από την πρόσκαιρη βιοτή
τρυφούν στη θερμή της αγκαλιάς σου.
Προσέρχονται από παντού
στην «Πόλη του Ζώντος Θεού
στο Όρος τ' Άγιο της Σιών,
στην Εκκλησία των πρωτοτόκων
εν ουρανοίς απογεγραμμένων» ψυχών.

Κοίτα, σου λένε, μητέρα,
την εικόνα σου επάνω στη γη
στο τώρα, στο εδώ,
σε μορφή προοιμιακή!
Μες στο λειτουργικό της παρόν
η ιστορία με τα έσχατα ενώνεται
και «εν εσόπτρω» βιώνεται
η μέλλουσα πραγματικότητά σου.

Η παρουσία σου στα μυστήρια της Εκκλησίας μας ζεί
και στις καρδιές των ενάρετων ενοικεί.
Όλοι στη θριαμβεύουσα αίγλη σου
να καταλήξουμε επιθυμούμε
και με την Ανάσταση των νεκρών
αυτήν προσδοκούμε.

«Ευφράνθητι Ιερουσαλήμ,
και πανηγυρίσατε εν αυτή
πάντες οι αγαπώντες αυτήν.....»

Η αστραπόμορφη Σιωνίτιδα Εκκλησία
που φέρει το όνομά σου,
ήταν «η πρώτη που δέχτηκε άφεση αμαρτιών»
ως κοινότητα των πρώτων Χριστιανών.
Η εκλεκτή μερίδα εκείνη του Θεού,
προζύμι της Μίας Αγίας
Καθολικής και Αποστολικής
Εκκλησίας του Χριστού
αποτέλεσε!

Τους πρώτους αιώνες εκδιώχθηκε
και στην αφάνεια πέρασε,

αλλά η Θεία Βουλή
τα πάντα υπερκέρασε
και άνθισε στη Βυζαντινή Εποχή
Εκκλησία σπουδαία κι ικανή.
Μέσα στον χρόνο
από δεινά χτυπήθηκε
μα με αγώνες η πίστη της
ακέραιη διατηρήθηκε.
Τα Άγια Προσκυνήματα περιφρουρεί
και τη διαποίμανση των πιστών επιτελεί.
Και στέκει εκεί στην Αγιασμένη Γη
με Ορθόδοξη συνείδηση,
με σημαία Ελληνική
και με σθένος ψυχής
ως άγρυπνος Φύλακας Τάφου
Ζωής!

Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ,
εσύ η επίγεια κόρη...
«Ουκ απώσαστω ο Θεός τον λαόν αυτού ον προέγνων».
Ψηλάφησε την αλήθεια
που απέκρυψες απ' τα μάτια σου
και άκουσε θυγατέρα...

Οι ουρανοί σε καλούν
κι αντάμα με την Παύλεια ευχή
σ' αναμένουν...

Ιερουσαλήμ Ιερουσαλήμ,
ω, Πόλη της Αναστάσεως...
Στα μέρη σου τα Άγια αναστηθήκαμε·
εδώ είναι πάντα Κυριακή...
Σφαλίζουμε μες στις καρδιές μας
τη Χάρη που μας προσέφερες
κι ευχόμαστε πάντοτε να θυμόμαστε
πόσο από τον Θεό,
εμείς οι άνθρωποι, οι μικροί,
απέραντα και ατέρμονα
αγαπηθήκαμε!

Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ...
οι ατελεύτητοι αιώνες μας φωνάζουν....

Αλ. Γ. Σ.